

der fik Understøttelse fra Samfundets Side. Foranlediget af denne Udtalelse vilde jeg gerne pege paa, at Arbejderne i vort Land gennem mere end en Menneskealder har lagt Grundlaget til Rette for en Selvforsikring ved at oprette Arbejdsløshedskasser indenfor deres Organisationer. Denne Selvforsikring har ikke mindst i den Tid, vi lever under nu og har levet under i hele Krigsperioden, været hele Samfundet til den mest overordentlige Nytte, ikke mindst, da Rigsdagen maatte gribe ind og lovgive paa dette Omraade. Hvis Spørgsmaalet derfor skal rejses om den lige Ret eller mere Ret eller mindre Ret, saa ser jeg saaledes paa det, at alle de, der gennem en lang Række af Aar ved frivillig Forsikring og senere, da Arbejdsløshedskasserne blev statsanerkendt, ved deres Kontingent til disse har sikret sig selv, maa have noget mere Ret end andre, der ikke paa nogen Maade har sikret sig en saadan Hjælp. Men vi samles sikkert alle i Forstaaelse af, at denne Hjælp er paa-trængende nødvendig og fra Regeringens og Rigsdagens Side de mindre næringsdrivende vel undt. Jeg skal derfor paa mit Partis Vegne anbefale Forslaget til hurtig og velvillig Fremme.

Leerbeck: Paa mit Partis Vegne kan jeg anbefale det foreliggende Forslag og give det min fulde Tilslutning. Det giver jo, som der er sagt, Adgang til med Stats-tilskud at understøtte mindre selvstændige næringsdrivende indenfor Handel, Haandværk og Industri samt Smaaaskippere, hvis Bedrift paa Grund af særlige Forhold er standset eller ikke giver deres Indehavere tilstrækkeligt Udbytte. De Mennesker, der her er Tale om, staar i økonomisk Henseende paa samme Standpunkt som Arbejdere. De er, grundet paa Forbud og Rationering, men først og fremmest grundet paa Varemangel, blevet sat meget langt tilbage og trænger i høj Grad til Støtte. Vi staar her overfor en Stand, saavel Kvinder som Mænd, der sætter en Ære i at klare sig som selvstændige Mennesker uden at ligge andre til Byrde, og som for at gennemføre dette ofte er bundne i deres Forretning fra om Morgenen til sent om Aftenen. Man bør derfor under de nuværende vanskelige Forhold yde dem den samme Støtte, som man har ydet de arbejdsløse. De Mennesker, der her er Tale om, har i Virkeligheden ikke kunnet assurere sig mod de Ulemper, der har ramt dem. De vil nu ifølge Lovforslaget, saafremt de ikke har en Indtægt, der svarer til Gennemsnittet af, hvad en Arbejder faar i Under-

støttelse, faa deres Indtægt suppleret saaledes, at det nævnte Beløb naas. Jeg skal derfor i Haab om, at Lovforslaget snart maa faa Lovkraft, anbefale det til velvillig og hurtig Fremme i det høje Lands-ting.

Indenrigsministeren (Rode): Jeg skal takke for de velvillige Udtalelser, der fra alle Sider har lydt i Anledning af dette Lovforslag.

Det ærede Medlem (Jørgen Berthelsen), der først havde Ordet, spurgte om Betydningen af Bemærkningerne til Lovforslaget. Saaledes som det fremgaar af disse, skildrer de en Overenskomst, som er truffet ved Forhandlinger gældende for Københavns og Frederiksbergs Vedkommende, en Overenskomst, med Hensyn til hvilken Repræsentanter for Foreningen af Hjælpekasser i Byerne og paa Landet har anbefalet, at den ogsaa indføres for Købstædernes og Landkommunernes Vedkommende. Selve Lovforslaget siger imidlertid intet bestemt herom. Det siger kun, at forsaa vidt Kommunerne gennem Tilskud til de kommunale Hjælpekasser yder saadanne Understøttelser, saa erholder de $\frac{2}{3}$ af Tilskuddet af Statskassen; men jeg kan give det ærede Medlem af det konservative Folkeparti (Helge Kjeldskov), som talte efter det ærede tingvalgte Medlem, fuldkommen Ret i, at det er af stor Betydning, at hele denne Organisation bygger paa bestemte faglige Organisationer af de paagældende næringsdrivende, som det her er sagt. Det er i Virkeligheden den eneste Maade, hvorpaa den fornødne Kontrol kan tilvejebringes, idet ellers Understøttelserne gennem Hjælpekasserne kræver Hjælpekassernes Medlemmers Drøftelse af den vedkommendes Forhold eller for Københavns Understøttelsesforenings Vedkommende deres særlige Undersøges Medvirkning. Dette frafalder ved denne særlige Ordning, hvorved Organisationens Medlemmer i Stedet for indtræder som dem, der kaverer for, at vedkommendes Forhold er i den nødvendige Tilstand. I og for sig er der heller intet nyt i dette, at man knytter Hjælpen til dem, der er Medlemmer af en Organisation. Arbejdsløshedshjælpen er jo knyttet til, at den vedkommende er Medlem af Kassen. Paa den anden Side har vi ved de Love, som er vedtagne, f. Eks. om Laan til de næringsdrivende og Laan til Husmændene, ikke knyttet Medlemsskab af nogen Organisation som fast Betingelse for Adgang til Hjælp, idet der er givet Tilsagn om, at vedkommende Foreninger ogsaa vil under-